

PŘÍPADY
PRO
W+W

SMRT

NA

PALUBĚ

ROBIN STEVENSOVA

FRAGMENT

Smrt na palubě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová

Smrt na palubě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Mé matce, Kathie Booth Stevensové,
mé hrdince.

Published by arrangement with Puffin, a division of Penguin Books Limited.

Copyright © Robin Stevens, 2020

Artwork © Nina Tara, 2020

Translation © Kateřina Voborská, 2024

Cover images © luma_art; Enola99d; Leremy; Naddya; Wiktoria Matynia;
Lodzrov; Kaspars Grinvalds; Krasovski Dmitri; Golbay / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6736-0

ISBN e-knihy 978-80-253-6842-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6843-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6841-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

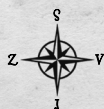

je přesný popis případu Smrt na Nilu,
který vyšetřoval detektivní klub Wellsová
a Wongová s pomocí Pinkertonů juniorů.

Sepsala Hazel Wongová (místopředsedkyně
a tajemnice klubu), 15 let.

První zápis 23. prosince 1936.

SALONNÍ PALUBA

SALON

LEVÝ BOK

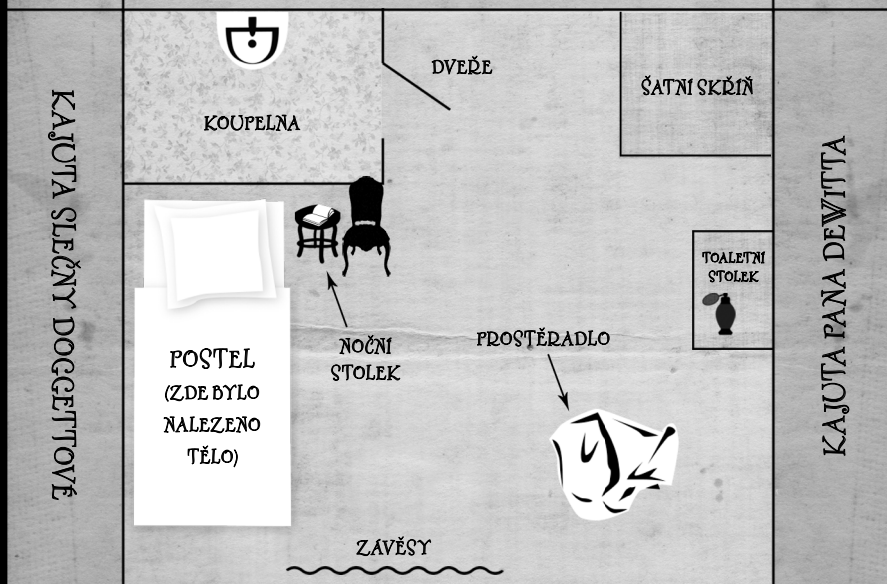
PRÁVÝ BOK

SIDA MILLEROVA	ALEXANDR & GEORGE
DANIEL MILLER	FAN YOUNG
SLEČNA DOGGETTOVA	ROSE & MAY
	K K K K
TEODORA MILLEROVA	FAN WONG
FAN DEWITT	AMINA & SLEČNA DEAUVAISOVA
SLEČNA BARTLEBYOVA	DAISY & HAZEL
	KOUPELNA

K - KOUPELNA
V KAJUTĚ

TEODOŘINA KAJUTA

SALONNÍ PALUBA (LEVOBOK)

ŘEKA

BŘEH
↓

SEZNAM POSTAV

DETEKTIVOVÉ

Daisy Wellsová – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Hazel Wongová (Wong Fung Ying) – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Amina El Maghrabi – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Alexandr Arkadij – *Pinkertonové juniorové*

George Mukherdží – *Pinkertonové juniorové*

PARNÍ LOĎ HATŠEPSUT

Pan Mustafa Mansour – *manažer lodi*

Vincent Wong (Wong Lik Han) – *Hazelin otec*

Rose Wongová (Wong Ngai Ling, též známá jako Ling Ling) – *Hazelina nevlastní sestra*

May Wongová (Wong Mei Li, též známá jako Opice) – *Hazelina nevlastní sestra*

Pik An – *Rosina služebná (na této plavbě také služebná May)*

Slečna Adeline Beauvaisová – *Aminina guvernánka*

Pan Joseph Young – *Alexandruv a Georgiuv učitel*

Paní Teodora Millerová – *předsedkyně spolku Vdechnutí života a reinkarnovaná Hatšepsut*

Chefsíbah „Síba“ Millerová – *členka spolku Vdechnutí života a Teodořina adoptovaná dcera*

Daniel Miller – *bývalý člen Vdechnutí života a Teodořin adoptovaný syn*

Slečna Ida Doggettová – *členka Vdechnutí života a reinkarnovaná Kleopatra*

Slečna Riana Bartlebyová – *členka Vdechnutí života a reinkarnovaná Nefertiti*

Pan Narcis DeWitt – *člen Vdechnutí života a reinkarnovaný Thutmose III.*

Joshua Morse – *bývalý člen Vdechnutí života*

FALLINGFORD

Rebeka „Rybka“ Martineauová – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Kitty Freebodyová – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Lavinie Tempelová – *detektivní klub Wellsová a Wongová*

Bertie Wells – *Daisyin bratr*

Harold Mukherdží – *Georgiův bratr*

Chapman – *majordomus u Wellsových*

Hetty – *služebná u Wellsových*

Paní Dohertyová – *kuchařka a hospodyně u Wellsových*

Tousták – *pes*

Millie – *pes*

ČÁST PRVNÍ

NULTÁ HODINA

1

Tohle je popis poslední vraždy, kterou kdy detektivní klub vyřeší.

Jmenuju se Hazel Wongová a jsem zdrcená. Myslela jsem si, že se nikdy nic nezmění, ne doopravdy, ne mezi mnou a mou nejlepší kamarádkou Daisy. Zbytek světa by se klidně mohl vychýlit ze své vlastní osy a roztříštit jako vánoční ozdoba, ale nás by se to stejně nedotklo. Koneckonců jsme byly Wellsová a Wongová. Byly jsme detektivní klub a vždycky jsme triumfovaly.

Ale teď chápu, že jsem se lapila do léčky Daisyina smýšlení. Její hlas a ten můj se v mé hlavě tak promíchaly, že těžko rozpoznám, který je který, dokud se nezastavím, abych se nad tím zamyslela. A já se nechci zastavovat, ne kvůli tomuhle. A kromě toho, Daisy mi slíbila – slíbila mi –

Už bych měla být dost stará na to, abych věděla, že se sliby porušují, že nikdo není v bezpečí a že mýtus Daisy

Wellsové, dívky, která dokáže čelit smrtelnému nebezpečí bez jediného zkřiveného vlásku, je jen to. Mýtus.

Tenhle zápis začínám den před Štědrým večerem v Daisyině domě, Fallingfordu. Když jsem tady byla na Vánoce naposledy, v každém krbu plápolal oheň, vedle hlavního schodiště se tyčil nádherně nasvícený vánoční strom a Hetty, služebná Wellsových, roznášela voňavé kouřící talíře s masovými koláči. Ale tyhle Vánoce jsou jiné. V domě je zima a jaksi pořád šero, ať už Chapman s Hetty zažehnou svíček a lamp sebevíc. Kuchařka paní Dohertyová spálila masové koláče, a dokonce i psi vypadají ztrápeně. Moje mladší sestřička May se je pokouší krmit suchary, ale oni ji ignorují, a tak na ně křičí.

„Myslím, že nenávidím Vánoce,“ řekne moje druhá sestra Rose a já s ní souhlasím.

Jenže teď nechci psát o Anglii, ale o Egyptě: o jeho širém světle, slunečním třpytu na Nilu, hučení a chrčení výletní lodi pod mýma nohama – a o Daisy. Od chvíle, kdy jsme vešly do té kajuty a uviděly krev, jsem si myslela, že tohle bude jen další strhující případ, další hádanka k rozluštění, ale teď vidím, jak jsem se mýlila. Odkládala jsem zápis tohoto případu, ale nyní, konečně, bych se chtěla vrátit k těm posledním dnům – k naší poslední záhadě – a znovu s ní pobýt.

Možná ji takhle dokážu zase přivést k životu.

2

Nejspíš to všechno začalo během podzimního čtvrtletí na Deepdeanu. S Daisy jsme teď byly pátačky, což zní hrozně dospělácky a slibně – jenže realita byla stejně mlhavá a matoucí jako anglický podzim.

Naše partačky z detektivního klubu byly rozladěné a vůbec nebylo divu. Rybčina matka byla den ode dne nemocnější a nedalo se s tím nic dělat. Jakmile jsme se dostaly z prvotního šoku, jenž nás zachvátil v letním čtvrtletí, došlo nám, že v angličtině opravdu neexistují žádná slova, která by vyjádřila míru vaší lítosti, a že truchlení ve světě mimo fikci je daleko míň dramatické a daleko víc vyčerpávající, než vám tvrdí.

„Nechci, abyste mě litovaly,“ prohlásila Rybka rázně. „Nedívejte se na mě tak!“ Takže jsme všechny musely předstírat, že si nevšímáme, jak je čím dál hubenější, až jí oči vystupovaly z tváře jako osvětlení kočárů.

Když šlo o matky, musely jsme si dávat pozor. Kitty musela utnout svoje stížnosti na svou těhotnou matku („To dítě bude stejný poděs jako Binny! A čekám, že ještě horší!“), kdykoli Rybka přišla do pokoje. A Lavinie vyhazovala pozorné vzkazy, které doprovázely překrásně zabalené balíčky se sladkostmi a dorty od její macechy Patricie, aby je Rybka neviděla.

Daisy k tomu samozřejmě přistupovala naprosto jako Daisy. Byla jediná, kdo povětšinou skutečně zapomínal, že Rybka vůbec nějakou matku má. Ponořila se zase do lakrosu, jezdeckví a propašování nápaditých chyb do slohovek – a pomstychtivě se zase vnořila do našeho sporu s druhým kolejním pokojem, především s Aminou El Maghrabi.

Nejdřív mě to překvapilo. Myslela jsem si, že po událostech letního čtvrtletí jsme se dohodly, že s Aminou budeme kamarádit – a Amina k nám přátelská rozhodně byla. Mávala na nás na chodbách, klábosila s námi u večere a čekala na nás, abychom mohly jít společně na kolej. Kupodivu to znamenalo, že jsme strávily daleko víc času s Klementinou Delacroixovou než kdy dřív, a k mému překvapení nebyla tak špatná, jak jsem si vždycky myslela. A Aminu jsem si moc oblíbila – byla vtipná, chytrá a odvážná. Předsevzala jsem si, že na ni budu hodná, protože jsem věděla, jak těžké to na Deep-

deanu je pro kohokoli, kdo nevypadá jako dokonalá anglická slečinka.

Takže jsem nechápala, proč Daisy reagovala na každý její pokus o sblížení tak přezíravě. Zlobila jsem se na ni proto a bylo mi trapně – a jednoho rána, během třetího týdne čtvrtletí, jsem se Amině u snídani omluvila, zatímco nás Daisy probodávala pohledem nad toastem.

„Ále, mně to nevadí,“ řekla Amina. „Ona to tak nemyslí, že ne, Daisy?“ mrkla na Daisy, zatímco si z palce olízla džem.

„To SOTVA!“ odpověděla Daisy nesmyslně a na tvářích se jí objevily rudé skvrny.

Měla jsem si toho tehdy všimnout, ale nevšimla.

A nevšimla jsem si toho ani tehdy, když Amina podala Daisy svoje poznámky a ona je roztrhala a rozcupovala podpatkem. Neviděla jsem to, když se Amina zeptala Daisy, co si myslí o jejích nedělních šatech, a Daisy jí celá rudá řekla, že vypadá jako strašidlo.

Neviděla jsem to, dokud mě uprostřed noci během pátého týdne čtvrtletí neprobudilo sotva slyšitelné, nepatrné šustění. Ještě před rokem bych to zaspala, ale moje detektivní smysly byly vybroušené, takže jsem byla hned ve střehu. Pečlivě jsem přivřela oči, udržela klidný dech a přes řasy pohlédla na Daisy, která seděla na posteli. Zatímco jsem ji pozorovala, tiše jako kočka spustila nohy

na podlahu. Schůzka detektivního klubu nebyla v plánu – neprobíhal žádný případ: tohle čtvrtletí bylo úplně bez zločinu –, takže mě nenapadlo nic, co by mohla mít v úmyslu. Dokud neproklouzla k oknu, ani jsem se nepohnula a posadila se teprve tehdy, když jsem uslyšela zaskřípání okenního křídla, potom jemné pleskání chodidel a rukou šplhajících po okapové rouře.

Vstala jsem a proplížila se pokojem – ačkoli by to Daisy nepřiznala, naučila jsem se pohybovat stejně tiše jako ona, a nikdo další se neprobudil – k oknu. Čekala jsem a sledovala ji pohledem, dokud se nepřekulila přes okraj střechy vysoko nade mnou. Pak jsem natáhla ruce a opatrně vylezla za ní. V poslední době se mi daří i tohle.

Konečně jsem se vyškrábala na šikmou střechu. Tam seděla Daisy, přikrčená ve stínu převisu. Zlaté vlasy měla schované pod tmavým šátkem. Urputně jako sova civěla přes ozdobný komín na cosi na druhé straně. Plížila jsem se k ní, zadržovala přitom dech a kladla jednu nohu před druhou jako do vaty.

„Hazel,“ řekla Daisy, aniž by se otočila. „Jak se opovažuješ?“

„Jak víš, že jsem to já?“ vyprskla jsem překvapeně. „A – co to vyvádíš? Proč ses vyplížila beze mě? Řešíš nějaký případ?“

„Pst!“ řekla Daisy. „Vždycky vím, že jsi to ty. Ty bys taky poznala, kdybych to byla já, ne?“

Ted' jsme byly na stejné úrovni. Nakoukla jsem jí přes rameno, abych se podívala, co pozoruje, a –

„Daisy,“ začala jsem, „proč sleduješ Aminu?“

Před námi byla Amina, opírala se o vršek střechy, nohy měla skrčené pod sebou a baterkou si svítila na knihu. Nevšimla si nás – zdálo se, že je ve svém vlastním světě.

„Chová se podezřele,“ zašeptala Daisy. „Představuje možnou hrozbu! Hazel, já –“

Vtom jsem to pochopila. To, co jsem měla chápat celou dobu. Věděla jsem ale, že s tím Daisy nemůžu konfrontovat. Ještě ne.

„Ale nepředstavuje,“ opáčila jsem. „Vůbec není hrozba! Ty – jen hledáš nějakou záhadu, kterou bychom tohle čtvrtletí mohly vyřešit, a víš, že žádná neexistuje.“

Což samozřejmě nebyla pravda.

„Pche!“ odfrkla si Daisy. „Ale *mohla by*. Musíme být nepřetržitě ve střehu.“

„Myslím, že v tomhle případě jsi ve střehu *ažaz*,“ odpovíděla jsem. Žasla jsem nad svou troufalostí. Popíchovala jsem Daisy Wellsovou!

„Hazel, to *není vtípné*. Ale – no dobrá, přiznávám, nic se tady neděje. Jen potřebuju nějaké rozptýlení! Všichni jsou tak skleslí.“

„Kvůli Rybččině mámě!“ řekla jsem. „Ne všechno je fascinující záhada, Daisy. Některé věci jsou prostě jenom smutné. Můžeme se teď vrátit do postele, než zmrzneme?“ Byl skoro listopad a byla třesknutě mrazivá noc. Amina měla deku a Daisy šátek, ale já měla na sobě jen kolejní pyžamo.

„Tak fajn,“ souhlasila Daisy. „Jenže – ach jo, kéž by se stalo něco zajímavého!“

Takže když za námi pár dní nato přišla po latině Amina a nadhodila: „Zrovna jsem dostala dopis od našich. Co byste řekly na Vánoce v Egyptě?“, zdálo se to jako odpověď na všechny naše problémy.

3

Daisy samozřejmě předstírala, že ji to moc nezajímá.

„Uvidíme,“ řekla Amině chladně.

„Děkujeme!“ zavolala jsem přes rameno, zatímco mě Daisy táhla zpátky do pokoje.

„Neměla bys jí děkovat!“ sykla na mě Daisy a tváře měla zrůžovělé rozrušením. „Možná nakonec nebudeme mít čas.“

„Ale budeme!“ opáčila jsem. „Jde přece o Egypt, Daisy! Vždycky jsi ho chtěla vidět.“

„Pche!“ odfrkla si Daisy a mezi obočím se jí objevila vráska.

„Mumie,“ řekla jsem. „Pyramidy. *Tutanchamon*. V Egyptě je fůra záhad!“

Viděla jsem, jak se Daisy mimoděk zajiskřilo v očích. „Musím se zeptat strýčka Felixe,“ prohlásila. „Možná řekne ne.“

„Jasně že neřekne!“ pronesla jsem. Je sice pravda, že strýček Felix je, pokud jde o Daisy, obezřetný – je to jeho jediná neteř a urputně ji chrání. Ale taky je pravda, že jsme jemu i tetě Lucy během letních prázdnin pomohly vyřešit jeden problém. Dlužil nám to.

„Budeme si muset pořídit nové oblečení,“ řekla Daisy. „To z Hongkongu už nám bude malé. A co tvůj táta?“

Popravdě jsem se otcovy reakce obávala – ale když jsem mu nazítří zavolala, přes praskání linky zněl nadšeně.

„Taková příležitost!“ řekl. „Hazel, vím, že jsem ti slíbil, že za tebou na Vánoce přijedu do Anglie, ale co kdybychom se místo toho všichni sešli v Egyptě? Všechna ta historie a kultura – velice by ti to prospělo.“

Zaslechla jsem pištění z druhého konce světa a představila si otce v jeho pracovně, jak kolem něj poskakují moje sestřičky, zatímco se je služebné, Pik An a Ah Kwan, snaží odvléct pryč.

„Vážně?“ zeptala jsem se nevěřičně. „Vážně – můžu jet?“

„Jistě, Hazel. Pojedeme všichni.“

Daisy se od svého telefonátu také vrátila celá rozjařená. „Strýček Felix to odsouhlasil,“ řekla. „On – ach, Hazel, vypadá to, že pojedeme do Egypta!“

Pevně jsme se objaly v ošuntělé kolejní chodbě, obě jsme sršely radostí – a pak Daisy odložila masku.

Překypovala nadšením z Egypta, faraonů, kleteb a záplav. Domácáky zvládala za poloviční čas, aby mohla hypnotizovat bichle v látkové vazbě o expedicích na Nilu a Carterově výpravě za objevením Tutanchamona. „Existovaly i *faraonky*, víš?“ řekla mi zapáleně. „*Ženy* vládly celému Egyptu! Hatšepsut vládla patnáct let a nosila falešný vous, aby ji muži akceptovali. No jen si to představ! Myslíš, že by mi to slušelo s vousem?“

„Ne,“ vyplázla jsem na ni jazyk, ačkoli jsem moc dobře věděla, že pokud by to někomu s falešným vousem slušelo, byla by to ctihodná Daisy Wellsová.

„Jo,“ potvrdila Amina v řadě před námi a s úsměvem se otočila na Daisy. Ta celá zrudla a sklonila hlavu zase ke knize.

„No jasně že tě zajímají hlavně faraoni,“ řekla jsem Daisy později.

„No jasně,“ opáčila Daisy s kamennou tváří. „Proč bych tam jinak jezdila?“

To mi pomohlo udělat si vlastní obrázek.

Pár dní nato jsem si v hodině angličtiny přeložila stránku v sešitě na sloh, vyměnila své obvyklé pero za méně obvyklé, které jsem nosila na dně školní brašny,

a dala se do psaní. Rozhodně nešlo o slohovku o Spenserovi, kterou nám zadala paní Dodgsonová.

Milý Alexandře, napsala jsem s bušícím srdcem a písma téměř ihned vybledla.

Jak to jde na Westonu? Podařilo se vám s Georgem vyřešit ten problém se psem? Tady je většinou nuda. Žádné případy. Bez toho se tu jen tak plácáme. Lepší novinky: Dostaly jsme pozvání do Egypta na vánoční prázky. Daisy se strašně těší, ačkoli předstírá opak, a já taky. Od školy jsme dostaly speciální povolení odjet dřív, protože ten výlet bude vzdělávací. Nejdřív pojedeme do Káhiry za rodinou Aminy El Maghrabi, pak přijede můj otec se sestrami, May a Rose (vzpomínáš, jak jsem ti o nich říkala?), a třináctého prosince nás vezme do Luxoru na opravdickou plavbu po Nilu. Ty se vracíš za rodiči do Bostonu? Zvláštní, že se letos už neuvídíme.

Posílám srdečné pozdravy Georgovi – a tobě
Hazel

Než jsem se nad tím stačila zamyslet, dopsala jsem to. Ta poslední slova – *a tobě* – v mé hlavě působila pří-

liš troufale, ale na papíře vypadala jen trochu trapně, spíš jako něco, co by napsala až moc dychtivá krevetka. Přesto jsem dopis co nejrychleji otočila, vzala si své obvyklé pero a napsala:

Milý Alexandře,

tento týden jsme měli dvakrát tapioku! Hnus. A úkol z latiny, strašný opruz. Doufám, že se máš líp. Spěchám na nábožko,

Henry

Přeložila jsem dopis a na místo adresáta uvedla Alexandr Arkadij, Weston. Tenhle způsob jsme si s Alexandrem vymysleli už před lety, po našem prvním případu v Orient expresu, a používali jsme ho doteď.

Hodila jsem ho do nejbližší poštovní schránky ten večer po cestě ze školy na kolej, zatímco Daisy soustředěně ignorovala Aminu a Klementinu, které se spolu pochechtávaly, a pak už bylo příliš pozdě, abych se tím trápila. Týden nato jsem dostala pohled s obrázkem Britského muzea.

Georgina zbožňuje mumie. A já taky. Alexandra x

Ta pusa na konci v podobě x mě pozvedla do výšin jako létajícího draka nad nekonečné deštivé hodiny tělocviku, roztržkou mezi Kitty a Rybkou, roztržkou s Laviníí, nábožkem, francouzštinou a etikou. Usilovně jsem se snažila na to moc nemyslet, ale pak jsem nedokázala myslet na nic jiného.

Opravdu pojedeme do Egypta. Najednou jsem byla skoro tak nadšená, až jsem nemohla dýchat.

4

Ale z nějakého důvodu jsem nepomyslela na realitu Egypta, dokud jsem v Káhiře nevystoupila z letadla. Na několik týdnů mě příliš pohltilo loučení s Kitty, Rybkou a Lavinií, provinilý pocit, že je opouštíme, a ještě provinilejší chvění, že naše problémy házíme za hlavu.

Taky mě pohltil šok z mého prvního letu. Když jsme my tři zamávaly vychovatelce a vystoupaly do letadla v Southamptonu, všechno se zdálo tak nepředstavitelně okouzlující – zářící, dokonale oblečená letuška, pohodlně a řádně vypořstrovaná sedadla. Daisy se opřela a spokojeně vzdechla. „Je to přesně jako ve *Smrti v oblacích*,“ zamumlala. „Teda, jen si představ, kdyby teď došlo k vraždě a my bychom ji ještě před přistáním vyřešily!“

„To by nezvládl ani Poirot,“ obrátila jsem oči v sloup a zakřenila se na ni.

„My jsme daleko lepší než ten stařík!“ odfrkla si Daisy. „Vždyť svůj první případ vyřešil až jako *fosilie* – a stejně *není* skutečný, zatímco my *jo*, což nám dává navrch.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Amina zvědavě.

„O ničem,“ odpověděla Daisy. „To neřeš.“

Letadlo, které se řítilo po asfaltu, sebou najednou trhlo vpřed, vydalo zavytí, a to se protáhlo do hlasitého kvílení, jež mnou zalomcovalo. Natáhla jsem se a stiskla Daisy ruku. Lapala jsem po dechu, zatímco jsme se všichni natřásali a vystřelili do vzduchu. Vůbec to nebylo, jako když vzlétá pták, pomyslela jsem si, když letadlo poskakovalo uprostřed ničeho a můj žaludek poskakoval s ním.

„Myslím, že létání nesnáším stejně jako lodě,“ procedila jsem skrz cvakající zuby a přitom pevně držela zavřená oční víčka.

„To je nesmysl, Watsoně,“ pronesla Daisy a naklonila se nade mnou. „Jé, koukněte, jak je všechno malinkaté! Jako bychom byly obryně. Mohla bych se natáhnout a sebrat jeden z těch domů. Jako když si hraješ s panenkami.“

Nemělo mě překvapovat, že Daisy si tak užívala ten výhled, ale já myslela jen na to, jak se mi nezamlouvá. Vzduch takhle vysoko byl cítit jinak a zalehlo mi v uších.

„Hele,“ řekla Daisy, „jestli se nebudeš koukat z okýnka, můžeme si prohodit místa?“

Byla tak nadšená, že zapomněla být odtažitá k Amině a proklábosila s ní celou cestu, dokud jsme nepřistály v Marseille. A tehdy mi naplno docvaklo, jaká hrůza mě čeká. Kodrcaly jsme se nahoru a dolů. Marseille, Řím, Brindisi, Athény (kde jsme se ubytovaly v překrásném hotelu, jenž vlastnil Aminin otec, a Daisy předstírala, že je americkou dědičkou). Alexandrie (pod námi Středozevní moře, tak maličké, po tom všem, co jsme o něm slyšely v hodinách latiny) a konečně jsme rachtivě přistály v Káhiře.

Vzpomněla jsem si na chvíli, když jsme na jaře připluly do Hongkongu, a konečně mi došlo, jak zvláštní to pro Daisy muselo být. Teď byla řada na mně, abych přijela do neznámého města s pocitem, že plavu v temném hlubokém moři. Káhira pro mě byla cizí, dokonce víc než Londýn. Ale pak jsem se napřímila a připomněla si, že pokud jsem z Anglie dokázala udělat svůj domov, zvládnou totéž i s Egyptem. Možná jsem uvnitř nervózní, ale navenek to nedám znát. Teď už jsem byla jiná Hazel Wongová.

Potom se Amina rozběhla davem, výskala radostí a vrhla se na známého muže.

„Vychování, habibti!“ řekl pan El Maghrabi – ale viděla jsem, že jen naoko. Radostně se na svou dceru usmíval a Amina mu to oplácela.

„Promiň, baba!“ odpověděla. „Baba, Daisy Wellsovou a Hazel Wongovou si pamatuješ.“

„Vítejte v Káhiře!“ zvolal pan El Maghrabi a potřásl nám rukama. „Potom, co jste pro nás v létě udělaly, máme velikou radost, že vás můžeme pohostit. *Inša Alláh*, užijete si příjemný pobyt. Jste našimi hosty, takže pokud budete cokoli potřebovat, stačí jen říct. Na starost vás bude mít slečna Beauvaisová – slečno Beauvaisová! Pojdte za námi!“

Pokynul drobné Evropance, kterou si přehazoval dav turistů. Měla řídké hnědé vlasy a lítostivý výraz. Když uviděla Aminu, její výraz se proměnil až v znepokojení.

„Toto je slečna Beauvaisová. Je to Aminina guvernantka a Amina se k ní bude tyto prázdniny chovat *moc* hezky – *je* to tak, Ami?“

„Ach *ano*, baba,“ řekla Amina a věnovala mu široký uličnický úšklebek, který poté namířila na slečnu Beauvaisovou. Ta si vytáhla z rukávu kapesník a přiložila si ho na čelo. „Tak kam vyrazíme jako první?“

To byl začátek několika dní, které jsme strávily pobíháním po Káhiře, zatímco jsme nasávaly její scénérie a pachy. Potěšilo mě vědomí, že ve zběsilém tempu dopravy, vůni pouličního jídla, křiku lidí, kteří se buďto nenávidí, nebo jsou přáteli, hrajících si děti a vychrtlých po-

uličních psů poštekávajících v zakroucených zaprášených uličkách připomínala Káhira Hongkong. Jenže zatímco teplo Hongkongu krásně dopadalo na kůži, egyptské horko bylo suché jako písek a kosti. Budovy v Káhiře jsou bílé, žluté a růžové, blok na bloku, suché cihly rozpadající se v prach, na nich vměstnané balkony s řadami mohutného nízkého zábradlí, za nimiž se tyčí štíhlé elegantní minarety. Obloha nad námi byla modrá, palmy zaprášené, venku se ozývaly modlitby a hlasy, kterým jsem nerozuměla, a na jazyku jsem cítila chuť, které jsem neznala. *Bylo* to jako Hongkong, ale taky úplně jiné.

A pokaždé mě uchvátily pyramidy na obzoru.

„No věřila bys tomu?“ řekla mi Daisy. „Nikdy mě nenapadlo, že tam prostě *takhle* budou stát. Jako bys přišla na pole a uviděla tam velrybu vedle stáda krav.“

Nebylo to sice zrovna přirovnání, které bych použila, ale souhlasila jsem s ní. Pyramidy v mé hlavě byly vždycky mýty – jako visuté zahrady Semiradiny – a na jednu jsem je měla na dohled na konci ulice. Připadalo mi, jako by celý Egypt nebyl tak úplně skutečný.

Ale pak jsem pozorovala Aminu, jak se dere z jedoucího auta, aby nám koupila šťávu z cukrové třtiny, a ignoruje přitom zoufalá zvolání slečny Beauvaisové, a pochopila jsem, že jsem nepřemýšlela správně. Tohle pro

ni bylo běžné. Vzala nás do britského klubu (slečna Beauvaisová musela s neochotou předstírat, že je paničkou a Amina její služebnou, protože Egypťané do klubu nesměli), kde jsme si daly čaj vedle tenisových kurtů. Náš stůl s bílým lněným ubrusem stál ve stínu a přetékal ovocnými pusinkami, čokoládovými dortíky, zázvorovými koláči a krémovým pečivem. Když se nikdo z členů nedíval, Amina uždibovala kousky zákusků a otrásla se potlačovaným chichotáním. Slečna Beauvaisová se opírala na židli a znaveně nás ignorovala.

„K tomuhle ji nutím docela často,“ pošeptala nám Amina. „Slečna Beauvaisová mi nikdy nic nezakazuje. Hlíдалa taky mé sestry, takže je už trochu pošramocená na duchu. Nikdy nedělá problémy!“

„Ale proč chceš chodit sem, když tady Egypťané nejsou vítáni?“ zeptala jsem se a rozhlédla se kolem.

Amina si odfrkla. „Přesně proto, Hazel – protože tady nemám co dělat! Tohle je koneckonců můj domov. Proč by Evropané měli mít všechno hezké pro sebe?“

Šly jsme do Egyptského muzea (díkybohu za chladné kamenné zdi po rozpálených oslnivých káhirských ulicích) a zaujatě tiskly nosy na skleněné vitríny, které uchovávaly všechen třpyt a zlato Tutanchamona. Soustředěně jsem hleděla na masku mladého krále a snažila se spatřit skutečného člověka, který se skrýval pod vši

tou pompou. Přece jenom byl jen o pár let starší než my, když umřel. Líbilo se mu být králem, nebo jej to tížilo?

Daisy samozřejmě daleko víc zajímaly vitríny s odhalenými mumiiemi. Stála před nimi s očima doširoka otevřenýma zvědavostí. Pokoušela jsem se stát vedle ní, abych viděla to, co ona, ale oči mě pálily soucitem. Ty mumie vypadaly svlečeně, tak žalostné a malé. Podle mě nebylo vhodné, aby na ně lidé zírali.

„Chudinky!“ řekla jsem Daisy a Amině.

„Ale prosím tě, tiše, Hazel! Jde o vědu!“ opáčila Daisy, ale Amina na mě kývla.

„Taky to tak vnímám,“ řekla. „Přece nechtěli, aby si je někdo pamatoval takhle, že? Byli to skuteční lidé, ne dekorace. Když je takhle předvádějí, všichni si myslí, že faraony vlastní – dokonce se neustále objevují připitomělí turisté, kteří se promenádují po Káhiře a tvrdí, že jsou jejich převtěleními.“

„Ano, ale alespoň se na ně *nezapomnělo!*“ odpověděla Daisy. „A to je nejdůležitější.“

„Ach, myslíš?“ zeptala se Amina. „Mně je asi jedno, jestli si mě někdo bude pamatovat, až umřu.“

„Nemáš žádné ambice!“ řekla Daisy. „Ovšem já nikdy neumřu, ale pokud ano, bude se na mě vzpomínat. To je jasná věc.“

Ten večer, když zapadlo slunce, Amina ukradla z jídelny táč s dorty a dovedla nás na překrásnou zlatou střechu jejich obrovského domu s výhledem na Nil, přitom se chichotala a tišila nás. Vytáhla z kapsy pestrobarevné raketky, a zatímco jsem lapala po dechu, vystavěla je do řady a zapálila. Do nebe vystřelily světelné spršky. Amina s Daisy stály na kraji střechy, poskakovaly a vyhazovaly kolem sebe petardy, které hlasitě praskaly a bouchaly. Já pozorovala světla před sebou a třpyt řeky pod námi.

Pomyslela jsem si, že Egypt je úžasný.

5

Večer nato dorazil do Káhiry vlak s mým otcem a sestrami. Měly jsme se s nimi sejít v jejich hotelu. Než přijeli, myšlenky na naše setkání ve mně budily smíšené pocity, kombinaci radosti, nervozity a nevolnosti. Byli mým domovem, ale když jsem byla doma v Hongkongu a viděla je naposledy, bylo to za okolností, na které pořád nerada vzpomínám. A ještě něco: od našeho příjezdu z Hongkongu jsme s Daisy vyřešily tři další vraždy. Bude se na mě otec zlobit, že jsem se do nich přিপletla? Odpustil mi, že jsem během hongkongského případu zradila jeho důvěru, ale stejně jsem věděla, že se mu nezamlouvá moje působení v záhadách.

Tohle všechno mě trápilo, zatímco jsme postávaly ve třpytivém zlatém vestibulu, kolem nás proplouvali a vířili hosté a přes nás se přelévaly vlny rozhovorů. Rozhlédla jsem se a spatřila náš odraz v zrcadle. Vedle toho

sametu, mramoru a lesku jsme vypadaly poněkud male a otrhaně (přinejmenším já).

Zpátky mě vtáhla Daisy, která mě silně dloubla loktem do žeber.

„Jauvajs!“ zvolala jsem. „Daisy!“

„Nepřeháněj, Hazel! Sotva jsem se tě dotkla. *Koukni se tamhle!*“

Otočila jsem se směrem, kterým ukazovala, a srdce se mi na moment rozbušilo pomyslením, že viděla mého otce. Ale lidé, na které ukazovala, byli skupina Evropanů, kteří měli na sobě večerní šaty a ve tvářích výrazy opovržení a rozpaků prozrazující, že se pravděpodobně jedná o Angličany na dovolené.

Zvědavě jsem si je prohlížela a uvažovala, proč si je Daisy vyhlédla. Jedna z žen, vysoká kostnatá dáma se špičatým nosem, podrážděně křičela na portýra. Portýr zvedl ruce v omluvném gestu.

„Hazel,“ řekla Daisy. „Copak ty nevíš, o *koho* jde?“

„Jsou to Angličané,“ odpověděla jsem. „Ale jinak –“

„Hazel, ty *vůbec* nečteš noviny! Tohle je obrovská chyba – už jsem ti to říkala milionkrát. Jsou to –“

„Je to spolek Vdechnutí života,“ pronesla Amina nečekaně. Pohlédla jsem na ni a všimla si, že se našťavaně mračí. „Už jsou zase tady! To jsou ti lidé, o kterých jsem vám povídala!“

„Jak to myslíš *zase*?“ zeptala jsem se. „Kdo je to? A odkud je znáš?“

„*Myslí si*, že jsou starověcí Egypťané,“ vysvětlila Amina, zrovna když Daisy zvolala: „Je to ten *nejsuprovějšší* kult.“

Amina s Daisy se přeměřily pohledy a Daisy pak řekla: „No, tak pokračuj, pověz jí to.“

„Moc se mi nechce,“ odpověděla Amina. „Jsou příliš šerní. Naši je nesnášejí. Každý rok přijedou do Káhiry a pokaždé je to horší. Postávají na rozích ulic, pronášejí proslovy o tom, že jsou oživlí faraoni a že se musíme přidat k jejich spolku a uctívat je. Samozřejmě neumí vysvětlit, proč by se faraoni vraceli jako Angličani místo Egypťanů, takže je *všichni* ignorujeme, ale docela dost Evropanů žijících v Káhiře se k nim přidalo. Koneckonců Evropané si myslí, že starověký Egypt patří *jim*, takže se jim ty povídačky Vdechnutí života zamlouvají.“

„Ano, ano,“ vložila se do toho Daisy. „Jsou to pracháči. Čím víc peněz daruješ, tím pravděpodobněji spolek řekne, že jsi v minulém životě byla králem nebo královnou, a to všichni chtějí.“

„Všichni?“

„No, já v minulém životě královnou *byla*,“ pronesla Daisy. „To je docela zřejmé. Ale pokud bych chtěla, aby mi to řeklo Vdechnutí života, musela bych jim zaplatit

tisíce a tisíce liber. Ti lidé jsou nejdůležitějšími členy společnosti, takže je jasné, že všichni jsou Tutanchamonem, Kleopatrou a podobně. Spolek vede dáma jménem Teodora Millerová, která tvrdí, že je převtělením Hatšepsut a nejmocnější osobou v celém vesmíru.“

„Což je *lež!*“ přidala se Amina. Tvářila se otráveně – viděla jsem, jak ji to rozčiluje. „Celé to překroutili – to muhle staří Egypťané vůbec nevěřili.“

„Která je Teodora Millerová?“ zeptala jsem se zvědavě s pohledem upřeným na členky Vdechnutí života. Každá z nich vypadala jako anglická dáma, kterou bych mohla minout v ulicích Deepdeanu.

„Ta malá buclatá,“ odpověděla Daisy a kývla bradou k malé zakulacené ženě středního věku s plavými vlasy, která stála vedle té vysoké kostnaté dámy. Nepůsobila jako královna čehokoli.

Ale pak portýr něco řekl, nervózně přitom stáhl hlavu mezi ramena a Teodora Millerová se napřímila a hrud se jí dmula vztekem.

„To NESTAČÍ! To snad nevíte, kdo já jsem, člověče?“ zaburácela, její hlas se nesl vestibulem – a já pochopila, že zdání klame. Tahle žena, ať už byla malá sebevíc, byla krutá a děsivá. Fascinovala mě.

A v tu chvíli, zrovna když jsem na svou rodinu úplně zapomněla, otevřel vrátný dveře do vestibulu a dovnitř

vtrhla má nejmladší sestra, May, klouzala se na naleštěné mramorové podlaze a nadšeně mávala rukama.

Vdechnutí života muselo počkat.

„SESTRO!“ vykřikla May, proběhla kolem několika vyděšených hostů ve večerních šatech, vrhla se na mě a horlivě se mi přitiskla k pasu. Sklonila jsem se, abych ji objala – byla cítit cestováním, špínou a *May*, což je svěží vůně, trochu jako pomeranče. Podívala se na mě a zaječela: „Už je mi ŠEST, sestro! ŠEST!“

„Jsi tak veliká, Opice,“ řekla jsem jí s úsměvem.

„Rose, otec a Pik An už jdou, ale jsou pomalí,“ oznámila May. „Ta plavba byla děsně *dlouhá*, Hazel. Rose se nudila, jenže Rose je *nudná* a chce si jenom číst, takže se není čemu divit. Já se nenudila, protože jsem si hrála na pirátku a přiběhla jsem na můstek, abych převzala velení – kapitána to rozesmálo, dali jsme si spolu čaj a potom mi dovolil na chvíli kormidlovat.“

Vtom jsem vzhlédla a uviděla svou druhou sestru Rose. V květovaných cestovních šatech a s pečlivě spleteným copem vypadala elegantně a dychtivě. Za ní supěla s hromadou zavazadel její služebná Pik An. Kývla na mě a já na ni zamávala. Byla jsem ráda, že ji vidím.

„Hazel, vypadáš tak staře a dospěle. Vážně, ty –“

„Ale prosím tě, buď zticha, Opice,“ přátelsky jsem do May strčila. Pak už mě Rose taky objímala, trochu